

ГАРЯЧА ЛІНІЯ СИЛ ТРО

Щоб отримати консультацію, телефонувати можна щодня з 8:00 до 20:00 за номером 0 800 507 028. Гаряча лінія з Командувачем Сил ТрО відбувається щовівторка з 13:00 до 14:00.

НАШІ ДІТИ — ЦЕ ГОЛОВНА МОТИВАЦІЯ БИТИ ВОРОГА

Бійці Сил територіальної оборони ЗСУ розповіли «Спротиву» про їхню головну мотивацію, яка допомагає рухатись далі і триматись за кожен клаптик рідної землі

Для воїна, який боронить рідну землю, підтримка з боку сім'ї є чи не найпотужнішим мотиваційним фактором бити окупанта. Під час служби у війську підтримувати зв'язок з рідними буває складно, але бійці ні на хвилину не забувають, за що і, головне, за кого вони воюють. Ми розпитали військовослужбовців Сил ТрО про те, чи вдається підтримувати стосунки зі своїми дітьми, і як ті мотивують їх, навіть не будучи поряд.

ЄВГЕН ШИБАЛОВ:

«У мене є син. Йому 11 років. Він розумний хлопчик, дуже любить математику та програмування. Ще чудово грає в шахи, а його обіграє вже не можу. Тому в мене є дуже проста відповідь на питання, за що я воюю — я не хочу, щоб він одного дня зайняв моє місце в окопі.

Ще є донька, студентка. І я хочу, щоб вона нормально вчилася, а не поневірялася по евакуаціях, поки її університет бомблять російські ракети.

Я свідомо прийняв тягар війни на себе, щоб убезпечити від цього своїх дітей. Мінус, однак, в тому, що я відчуваю, що ми віддаляємося одне від одного. Я не хочу говорити з ними про війну... А більше мені нема про що говорити. Тому близькості та порозуміння у нас стає все менше. Сподіваюся, потім буде краще — коли зможу проводити з ними більше часу».

МАКСИМ ПОПОВ:

«Зазвичай людина, яка має бойовий досвід, не обговорює його в родинному колі. Можу розповісти якісь прикольні спогади, але що саме там було і через що довелося пройти, я ніколи цього розповідати ні доньці, ні дружині не буду.

У мене дитина вже доросла, їй в цьому році виповнилося 23 роки. Це, звичайно, вже не таке спілкування, як з маленькою дитиною. Але моя донька для мене є головною мотивацією.

Ще навчаючись в школі, вона вирішила вступити у виш в Німеччині. Але провчившись там півтора року, прийняла рішення, що не хоче продовжувати. Здала всі заліки, екзаме-

ни і повернулася додому. Сказала, що не хоче присвячувати своє життя чужині. Вона хоче жити тут, зробити все, щоб Україна перемогла.

Її не лякає, що фактично доведеться відбудовувати країну з нуля. Але саме цим вона і хоче займатись. Своє майбутнє вона вирішила пов'язати саме з Батьківщиною. І це для мене потужна мотивація виборювати нашу перемогу».

СЕМЕН БАНТЮК:

«Моєму сину 10 років. Він любить програмування і настільні ігри. Після широкомасштабного російського вторгнення разом з моєю дружиною вони виїхали до Німеччини. За більш ніж півтора року я бачив сина лише два тижні, але ми, звичайно, підтримуємо зв'язок. Взаємини з сином і спілкування у мене навіть дещо покращилися за час війни, бо ми з ним завжди були друзями. І зараз цей зв'язок батька з сином став ще сильнішим.

Він дуже пишається мною і всім скрізь розказує, що його татусь захищає нашу країну від ворогів. Його підтримка для мене є дуже важливою, адже ми боронимо нашу Батьківщину перш за все для наших дітей, щоб вони могли повернутись і будувати своє майбутнє тут вдома».

ЄВГЕНІЯ «ЩАСТЯ»:

«Маю трьох дітей. Сину 21 рік, донькам 15 і 11 років. 24 лютого 2022-го добровільно стала до лав Сил ТрО. Щоб підтримати мене і з відчуття гордості за мамин крок, мої діти перейшли на українську в спілкуванні.

В перші місяці повномасштабного вторгнення росії було важко, оскільки спілкування з сім'єю обмежилось перепискою в соціальних мережах, а з часом родинні зв'язки стали слабшати.

Згодом військова служба перевернула і моє світосприйняття, і життя моїх дітей. Там, де раніше були конфлікти, ми порозумілися. Мої рідні стали самостійнішими, відповідальнішими, згуртувалися і стали один для одного опорою.

Наразі, поки триває служба, я для них зовнішня, не завжди зрозумілий, «об'єкт». Нас розділяє відстань, ми переживаємо різні емоції. Та вони продовжують мене підтримувати. Сподіваюся, після нашої перемоги ми встигнемо надолужити втрачений час і відновити душевний зв'язок».

ВАДИМ «АФРИКА»:

«У мене вже доросла дочка. Є онук шести років. Зараз вони за кордоном. На початку в них були проблеми з мовою, але зараз розмовляють іноземною доволі пристойно. В нашій сім'ї нечасто обговорюють війну. Онук навіть спочатку не казали, що дідусь пішов у військо. Але коли він дізнався, що я воюю з «поганими людьми» і захищаю Україну, то тепер дуже пишається мною і підтримує.

Був момент, коли донька, після приїзду до Києва цього літа, попросила розповісти мені все про війну. Я був здивований, бо вона завжди намагалася триматися від «брудної війни» подалі. Не відразу, але я обрав вечір і розповів багато чого.

Я хочу залишити своїм рідним мирну демократичну країну України.

Водночас навіть дивлячись на дітей у прифронтових містах, де немає ні електроенергії, ні шибок у вікнах, взагалі нічого, що було би пов'язано з мирним життям, коли немає у достатку ні води, ні їжі, то розумієш, що бити ворога — чи не єдина реальна можливість хоч якось вплинути на їхнє життя, закінчивши це все».

МАКСИМ РИБАЛЬЧЕНКО:

«У мене двоє чудових дітей, син 10 років та донька 4 роки.

Коли почалася війна, вагався йти у військо чи ні, в мене зовсім не було. Важко було усвідомлювати, що я можу більше не побачити дітей, але якщо не піти, то жах війни зайде значно далі на нашу територію.

Інтернет змінив багато чого у цьому світі, так само він змінив і війну. Завдяки тим самим старлінкам, навіть у найгарячіших місцях за сотню метрів від лінії оборони, я мав змогу написати рідним, подивитися їхні відео, які вони мені записували. Це дуже сильно допомагало морально.

Саме питання війни з сім'єю ми майже не обговорювали. Вони знали де тато, що він робить, але ми говорили здебільшого про них: що вони робили, що нового дізналися і т.д. Відстань, звісно, впливає на стосунки, і віртуальний зв'язок не замінює живого спілкування, але все одно це дуже сильна моральна підтримка.

І у найважчі моменти, коли все у цьому житті здавалося може стати неважливим, єдине, про що я завжди згадував — це про свою сім'ю та дітей».

ВАЖЛИВО ЗБУДУВАТИ В СОБІ СТЕРЖЕНЬ ВНУТРІШНЬОЇ САМОМОТИВАЦІЇ І ОСЯГНУТИ СЕБЕ ЯК ВОІНА

Молодшого капелана 118 бригади Сил ТрО Володимира Педька побратими називають капеланом-розвідником. Він впевнений, що священнослужителі мають бути поруч зі своєю паствою у найсуворіші часи. І війна — не виняток.

Володимир — священник, підприємець, інструктор національної скаутської організації «Пласт». Був двічі поранений. Відзначений Хрестом Командувача Сил ТрО та церковними нагородами. Він розповів нам про те, чи може капелан бути на фронті разом зі своїм підрозділом та про важливість підтримки сімей і рідних бійців, доки ті воюють.

ЯК КАПЕЛАН СТАВ РОЗВІДНИКОМ

Все склалося випадково. Ми поїхали в Попасну, перевірити, як там наш підрозділ. Одній з груп треба було піти у розвідку і зайти на одну з позицій. Оскільки не вистачило людей, я був одним з тих, хто зголосився йти з хлопцями з групи розвідки. З того часу ми з ними тісно спілкуємось, були не на одному завданні разом.

Спілкуюся я звісно з усіма, жив разом з бійцями і допомагав їм виконувати завдання.

У нас у бригаді сім капеланів. Всі вони бойові. Сьогодні тільки я знаходжуся в тилу після поранення, а всі інші — у підрозділах на сході.

ДОПОМОГА СІМ'ЯМ БІЙЦІВ

Зараз займаюсь допомогою дітям військовослужбовців, пораненим бійцям, родинам і вдовам воїнів. Беру участь у заходах прощання з бійцями.

Роботи вистачає. Наприклад, якось допомогли доставити вагітну дружину одного з бійців до пологового будинку, оскільки швидко не могла доїхати, щоб її забрати. Наш волонтер ледь її довів, все закінчилося добре. І подібних випадків багато: рубаємо дрова стареньким батькам наших воїнів, підтримуємо стосунки з військовослужбовцями, яких вже комісовано за станом здоров'я. Ми — як сім'я.

Бійцям така підтримка важлива, вони про неї знають і до капеланів звертаються у разі потреби.

Це дозволяє військовослужбовцям думати про свої бойові завдання, а не про сімейні чи побутові проблеми. В першу чергу воїн є ефективним, коли думає про війну.

ЯК ПРАЦЮЄ КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА ЧЕРКАСЬКОЇ БРИГАДИ СИЛ ТРО

Капеланська служба складається з кількох відділів, які працюють за різними напрямками:

1. Допомога військовослужбовцям та їхнім рідним.
2. Молодіжна діяльність, робота з дітьми військовослужбовців. Ми підписали меморандум з черкаським осередком «Пласту» і створили середовище для виховання дітей наших військовослужбовців.
3. Гуманітарний відділ. Наскільки вдається, ми закриваємо певні потреби наших бійців: машини, тепловізори, дрони, старлінки, одяг, взуття, засоби гігієни тощо.
4. Просвітницький напрям. Через соціальні мережі я й інші капелани-спікери піднімаємо бойовий дух бійців. Порушуємо питання, які їх цікавлять. Наприклад, як слід трактувати заповідь «Не убий», і чи йдемо ми в цьому врозріз зі своєю совістю, чим відрізняється московський патріархат від української церкви, як маскуються і брешуть московські церкви.
5. Психологічно-духовна підтримка. Ми співпрацюємо з психологами, що спілкуються з нашими бійцями. Є практики, які допомагають тимчасово подолати паніку і страх, апатію чи зневіру. Але це як пігулка від зубного болю — тимчасове вирішення проблеми.

САМОМОТИВАЦІЯ

Бійцям ми часто говоримо, що в нас має бути мотивація до того, що ми робимо, і особливо, якщо ми говоримо про военні дії, про захист Батьківщини. Це має бути наше внутрішнє рішення, внутрішній порив.

На війні багато рутини і побуту. І якщо немає внутрішньої мотивації, то можна швидко перегоріти. Необхідно будувати в собі стержень внутрішньої самомотивації до того, що ми робимо.

Рішення захищати Батьківщину має бути свідомим. І тільки з таким підґрунтям можливо витримувати всю рутину війни.

Поранення ми говоримо, що їхній внутрішній стан має переважати вплив зовнішніх факторів, бо ті — дуже мінливі.

ПІЗНАТИ СЕБЕ ЯК ВОІНА

Людина має усвідомити і зрозуміти, що ще вчора вона була, умовно, програмістом чи продавцем, але це вже в минулому. І такий військовослужбовець має себе осягнути як воїна. Коли він це зробить, то навіть чистячи картоплю на кухні десь в Слов'янську буде відчувати себе потрібним, відчувати, що він робить загальну справу. Це — відчуття співучасті, чим би ти не займався.

ПЕРЕДАЮТЬ ЗНАННЯ МОЛОДШИМ КОМАНДИРАМ

Капелан у нас, згідно із штатним розписом, є один на батальйон, тобто в середньому на 500 людей. Спілкування з кожним зайняло би чимало часу. Найкраще вирішення завдання мотивації бійців і згуртованості підрозділів — навчання керівників нижчих ланок, сержантів, взводних, щоб вже вони працювали далі зі своїм особовим складом.

Таким чином капелан чи психолог, навчивши 30 людей, може охопити весь батальйон. Але з таким підходом все ще тяжко. Перебуваючи на «нулі», коли вирішуються питання життя та смерті чи, наприклад, не вистачає набоїв, снарядів, мотивувати воїнів буває складно.

ЧИ МАЮТЬ КАПЕЛАНИ БУТИ НА ФРОНТІ

Наші капелани можуть і патрони заряджати, і міни подавати, і копати траншеї.

Наприклад, той же московський патріархат не має жодного капелана на фронті, бо вони заперечують цю інституцію. Кажуть, що священник не може бути військовослужбовцем, не може бути з бійцями на фронті. Але це маніпуляція, щоб зменшити кількість капеланів у ЗСУ.

Практика співучасті духовенства зі збройними силами у всі часи була постійно. І в православній церкві, і в католицькій.

Козаки з собою возили навіть розкладні храми, священники були поруч із ними. Гарний священник має бути зі своєю паствою у найскладніші моменти. Війна — саме такий час. Він зобов'язаний там бути і, при потребі, допомагати, робити всю роботу, яку необхідно.

ВШАНОВУЄМО ПОЛЕГЛИХ ПОБРАТИМІВ

Стіну пам'яті полеглих під час українсько-російської війни бійців відкрили у капличці Командування Сил ТрО.

Стіна пам'яті створена за кошти благодійників.

Робота з її наповнення триває. Наразі вже опрацьовано списки бійців, які загинули у 2022-2023 рр. під час виконання бойових завдань, але звірка даних з бригадами Сил ТрО потребує часу.

Згодом буде додано імена всіх воїнів-тероборонівців, які віддали свої життя за Батьківщину.

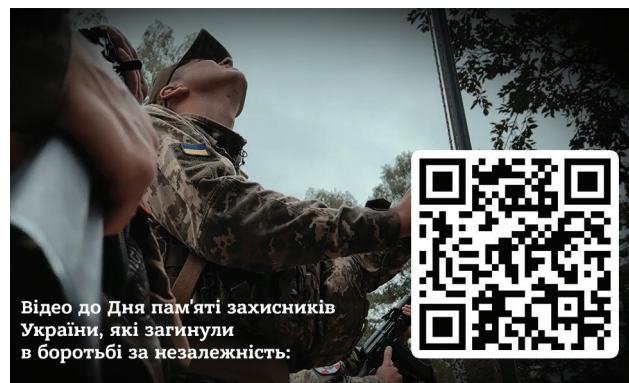
З часом до Стіни пам'яті буде видана інформаційна друкована книга, по якій по імені бійця можна буде дізнатись про нього більше: коли і за яких обставин той загинув, де похований тощо. Після цього команда проекту планує окремо видати і Книгу пам'яті — щоб вшанувати кожного Героя.

29 серпня, у День пам'яті захисників України, у капличці Сил ТрО провели церемонію, на якій віддали шану полеглим

воїнам. Такий захід планують зробити щомісячним.

«Сили ТрО ЗСУ, на жаль, продовжують зазнавати втрат і ми мусимо додавати на Стіну нові і нові прізвища. Стіна пам'яті покликана показати, якою ціною нам дається перемога, щоб пам'ятали кожного, хто віддав своє життя у бою за Україну», — розказав нам куратор проекту Максим Попов.

Потрапити у капличку Командування Сил ТрО можна за спеціальними перепустками, звернувшись до капеланської служби своєї бригади. Цивільним вхід поки що обмежено. Якщо бійці не знайдуть свого полеглого побратима на Стіні пам'яті, вони також можуть звернутися до капеланської служби для вирішення цього питання.

Відео до Дня пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність:

«СТОЯТИ ОДИН ЗА ОДНОГО ГОРОЮ – ГОЛОВНЕ ПРАВИЛО НАШОГО ПІДРОЗДІЛУ»

Сержант, командир одного з відділень 130-го батальйону Сил ТрО Віктор Бородулін на псевдо «Демон» був одним з тих, хто готувався до широкомасштабного вторгнення заздалегідь та закликав готуватися інших. Був інструктором з фізичної і психологічної підготовки, займався громадською діяльністю. Батальйон бійця боронив Батьківщину спочатку на Київщині, потім був схід. Віктор розповів «Спротиву» про оборону Бахмута, героїчну евакуацію поранених з Дементіївки і про те, як побратимство рятує життя на фронті.

ПРО ПОБРАТИМСТВО

У нашому підрозділі за півтора року склались вже певні традиції. Звісно, хтось ішов, хтось приходив, але написані правила залишались непорушним. Першочергово — це стояти один за одного горою, забирати, виводити поранених, чого б це не коштувало. Я робив так і коли в Бахмуті мене поранив снайпер, так зробили і мої побратими. На Харківщині під селом Дементіївка, в один із найважчих епізодів з життя нашої роти, хлопці, ризикуючи собою, заїжджали на пікапах під щільним вогнем противника вивозити загиблого і близько 20 поранених. Без такої відданості з боку побратимів ці люди могли не повернутись додому живими до своїх сімей. Тому існує тверда впевненість: що б не сталося, тебе витягнуть. І ти це зробиш, коли настане такий момент. Це і є побратимство. Ми живемо разом, їмо разом, радіємо, переживаємо одне за одного разом, воюємо разом — ми сім'я. Часто жартуємо, що це «п'ікнік» з друзями, який добряче затягнувся, хоча це, звичайно, далеко не так. Але всі ми — друзі і, перекона-

ний, після перемоги триматимемо зв'язок і надалі. Нам є про що поговорити, що згадати. Якщо і трапляються дрібні непорозуміння, вирішуємо їх до відправлення на бойове завдання. Підійти, обговорити, знайти компроміс, потиснути руки, обійняти по-братськи. Бо поруч з тобою люди, на яких ти розраховуєш. Потрібно запевнити їх, що на тебе теж варто покластися. Це надає впевненості, що ти не один. Ти дивишся на них і розумієш, що наваляємо ворогу по-повній, що вистоїмо і переможемо. ПЕКЕЛЬНА ЕВАКУАЦІЯ Це були останні дні перебування нашого підрозділу у Бахмуті, там було пекло. Транспорт росіяни розстрілювали ще на під'їзді. Механіки-водії, які наважувались їхати за пораненими, легко могли вже не повернутись. Це по-доброму божевільні відчайдухи, яким вдавалося проскочити між вибухами від ПТУРів і мінометних мін. Особливо «безбашенний» екіпаж МТ-ЛБ в нашому батальйоні — це «Прапор» і «Клім». Вони вивозили мене після поранення з Бах-

муту. Тільки-но я опинився на борту, як недалеко прилетіла міна і уламки посікли «Кліма». На щастя, поранення були неважкі. Він потрапив зі мною в госпіталь. Тепер, щоразу коли я бачу цих хлопців живими, мене переповнює радість. В такі моменти я розумію, що Україна неодмінно переможе. Ми готові воювати у будь-яких умовах, залишаючись непохитними. Дивишся на побратимів і розумієш, ну хто таких «лобуряк» може перемогти і чим їх вже можна налякати? З такими не страшно і в Рим, і в Крим. ЯКІСНА ПІДГОТОВКА — КЛЮЧ ДО ПЕРЕМОГИ Ми не можемо перемогти кількістю, нас в рази менше, а от якістю — це саме той шлях до перемоги. Воює не техніка, воюють люди. Це найцінніший ресурс. Скільки б в нас не було техніки і зброї, їхнім оператором має бути добре навчена людина. Час поспіху закінчився. В тилу мають готуватись професіонали своєї справи, які замінять нас на фронті.

«Я ВСТУПИВ У ВІЙСЬКО З ГОЛОВНОЮ МЕТОЮ — ЗАХИСТИТИ СВОЮ РОДИНУ ТА БАТЬКІВЩИНУ ВІД ВАРВАРІВ»

Федір Шандор з позивним «Турист» протягом трьох місяців (жовтень, листопад, грудень 2022-го) очолював 1 роту 68 окремого батальйону 101 бригади Сил ТрО, відомого як «Закарпатські шаркані». Прийшов у військо 24 лютого 2022 року добровольцем. Спочатку був солдатом, потім отримав звання молодшого сержанта. Нагороджений відзнакою Головнокомандувача «Золотий хрест» і бригадною відзнакою 101 Окремої бригади Сил ТрО. У цивільному житті «Турист» — професор Ужгородського національного університету. Понад 25 років веде науково-педагогічну роботу. Під час служби продовжував займатись викладацькою діяльністю прямо з окопів. «Спротив» поспілкувався з професором-піхотинцем про те, як вдається поєднувати роботу військовослужбовця і викладача, а також про майбутнє молодших поколінь, за яке воюють наші воїни. ЛЕКЦІЇ З ОКОПУ Головне — якісно виконувати роботу на кожному відрізьку. Керів-

ництво підрозділу в 101 Окремій бригаді Сил ТрО дозволило не переривати лекційний процес, але тільки у виділені для цього години, і тільки після виконання службових обов'язків: від копання траншей до звільнення сіл під час Харківської операції. Студенти звикли за час пандемії Covid-19 до онлайн навчання. Тому досвід дистанційної роботи і в них, і в мене вже був. Я довгий час не говорив про те, що я на фронті, тому їхня реакція була різною: від «Що ви там робите?» до «Ми вас любимо!». Чи було важко? Однозначно. Чи буду я продовжувати? Беззаперечно! Адже ми воюємо за освічену націю. Наші школярі, студенти мусять мати якісну освіту, щоб не уподібнитися орді варварів та нелюдів, з якими ми воюємо. РОЛЬ МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ У МАЙБУТНЬОМУ УКРАЇНИ У кожного є свій вибір, за який потім треба буде відповідати перед собою і перед Богом. Але кожен, хто залишився в Україні, повинен внести свою частку у спільну перемогу, щоб було, що сказати дітям і онукам про цей складний час. ЧИ БАГАТО НАУКОВЦІВ НА ВІЙНІ Представників наукових професій на фронті багато. Ми спілкуємося, обмінюємося інформацією. Українське військо на сьогодні — це найінтелектуальніша армія світу. Це факт. У Збройні Сили я вступив з головною метою — захистити свою родину та Батьківщину від варварів. Це мій вибір і я жодного разу не пошкодував. СУСПІЛЬСТВО РОЗРАХОВУЄ НА НАС Не треба боятись повернення до цивільного життя. Так, на початку все довкола може здаватися важким через різкий контраст між війною і мирними регіонами. Щоб ресоціалізація пройшла швидше, не варто боятися звертатися по допомогу до близьких, побратимів чи до психологів. Не варто затягувати із обговоренням і вирішенням своїх соціально-психологічних питань. Треба з гідністю нести звання українського військовослужбовця навіть у цивільному житті і докласти власних зусиль для відбудови нашої країни після війни. На військових суспільство і після перемоги покладає величезну надію — важливо не підвести суспільство. Бійці, повернувшись з фронту, також будуть розраховувати як на підтримку держави, так і суспільства. В цьому напрямку треба працювати вже зараз, розробляти і втілювати в життя короткострокові і довгострокові механізми соціально-психологічної регуляції. І такі програми будуть, а бійцям, які пройшли пекло війни, не варто ними нехтувати. Це допоможе втриматися психологічно по поверненню додому. ПОРАДИ ПЕРЕД ПЕРШИМ БОЙОВИМ ВИХОДОМ Військо мусить правильно застосовувати професійні вміння мобілізованих. Тому бійцям обов'язково треба повідомляти про свої навички і знання, щоб мати змогу більш ефективно нести службу, адже це потрібно нам всім. Говоріть, що ви вмієте, що хочете робити. Це важливо. І пам'ятайте, найкращий вчитель у війську — це бойовий побратим, на якого можна покластися та покращити свої військові знання. ПІДТРИМКА ТИЛУ Я радію, що маю контакт з угорськими волонтерами та громадськими організаціями — вони об'єдналися під спільним брендом «Допомога закарпатським шарканям». Вони вже надали допомоги українському народу і ЗСУ на десятки мільйонів гривень, і продовжують це безперервно робити й надалі, закупляючи дрони, тепловізори, далекоміри, павербанки.

ПОСИЛЮЄМО СВОЇ НАВЧАЛЬНІ СПРОМОЖНОСТІ

Модульний мобільний табір вартістю 1,2 мільйона доларів передав Силам ТрО ЗСУ фонд «Повернись живим». Цей міжнародний тристоронній проєкт команда Фонду Повернись живим реалізувала завдяки народу Польщі та турецькій компанії Baykar. За ініціативи журналіста Sławomira Sierakowskiego, в липні торік у Польщі понад 200 тисяч людей зібрали 22,5 мільйона злотих на безпілотний авіакомплекс Bayraktar TB2 для нашого війська. Але компанія Baykar безкоштовно передала безпілотник ЗСУ, а зібрані

кошти попросила направити благодійним організаціям, зокрема «Повернись живим». За 5,13 млн злотих, або близько 1,2 мільйона доларів, фонд «Повернись живим» придбав мобільний модульний табір для 150-го Навчального центру Командування Сил ТрО ЗСУ. ДО НЬОГО ВХОДЯТЬ: 31 житлові і навчальні намети; намет-пральня і медичний намет; системи освітлення й живлення, обігрівачі; меблі: ліжка, столи, стільці тощо; маскувальні покриття; генератори і кондиціонери;

контейнери і стелажі для зброї. Якісне навчання бійців — це запорука високої спроможності війська. А для належної підготовки потрібні відповідні умови. І це ще не все. Завдяки благодійникам Польщі і Туреччини фонд замовив за \$600 тисяч дві спеціалізовані ремонтні станції, необхідні для відновлення західної автотехніки, яка працює на фронті. Дякуємо усім причетним до цього проєкту, дякуємо усім благодійникам, усім, хто співчуває і допомагає українському війську боротися з ворогом!

НАВЧАЛЬНИЙ ЦЕНТР ШУКАЄ ІНСТРУКТОРІВ

Командування Сил територіальної оборони ЗСУ проводить добір кандидатів на посади інструкторів для навчання бійців підрозділів Сил територіальної оборони ЗСУ.

Якщо ви мотивовані, зацікавлені вдосконалювати свої навички та готові ділитися своїм досвідом з побратимами, запрошуємо зголоситися до Сил ТрО ЗСУ заповнивши форму (за QR-кодом).

Ми надаємо перевагу не лише тим, хто має досвід проходження строкової чи контрактної військової служби, має досвід участі у бойових діях, а й тим, хто має досвід передання знань і навичок іншим, хто у цивільному житті був вчителем, інструктором, управлінцем.

ВБЕРЕГТИСЯ ВІД ВОРОЖИХ ДРОНІВ. ПОРАДИ ПІХОТІ

Особливістю цієї російсько-української війни є постійна загроза з повітря. Небо переповнене безпілотними літальними апаратами (БПЛА), від яких дуже складно сховатись. Техніка та навички операторів БПЛА постійно вдосконалюються, тож, щоб вижити, військовослужбовець повинен розвивати пильність та обережність. Саме для того, щоб допомогти бійцю залишатися непомітним для дронів, а отже й нешкодженим, створений довідник «Як вберегтися від ворожих дронів. Поради піхоти». Хоча цей довідник не містить опи-

сів суперсекретних методів, завдяки яким ви станете абсолютно невидимими для ворожих безпілотників (бо таких методів не існує) — в ньому подано базові важливі правила та рекомендації. Якщо дотримуватись цих порад, закопуватись, маскуватись самому та маскувати свої позиції й техніку, завжди зважати на те, що за вами спостерігають згори, ви зможете підвищити свою безпеку, вижити та перемогти ворога. Завантажити посібник можна на сайті управління підготовки (G7) штабу Командування Сил ТРО ЗСУ: <https://cutt.ly/0wrlPcGn>.

ЯК ПРАВИЛЬНО ФІКСУВАТИ ПОРУШЕННЯ РОСІЯНАМИ ПРАВ ЛЮДИНИ ТА НОРМ МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО ПРАВА

Розроблено ілюстровану інструкцію для військових Сил ТРО з документування порушень прав людини та норм міжнародного гуманітарного права.

Росія постійно порушує закони та звичай війни. Однак через умови бойових дій, правоохоронні органи не завжди мають змогу вчасно зафіксувати інформацію. Тож є ризик втрати цінних доказів.

В таких ситуаціях представники Збройних сил України, і зокрема – Сил територіальної оборони, мають унікальний доступ до місць події, та можуть документувати порушення прав людини і МГП, щоб сприяти забезпеченню правосуддя.

Інструкцію підготували робоча група з виконання норм міжнародного гуманітарного права та надання правових послуг населенню Командування Сил ТРО ЗСУ України разом із організацією Ukrainian Legal Advisory Group, за підтримки адвокатського об'єднання AZONES. У процесі розробки

було, зокрема, адаптовано матеріали міжнародної організації WITNESS.

Вона містить практичні рекомендації з документування у відповідності з міжнародними стандартами. Належна фіксація, збереження та передача є критично важливими для того, щоб зібрана інформація стала доказом у суді, допомогла захистити постраждалих та забезпечити притягнення винних до відповідальності.

Інструкція підійде не лише представникам Сил ТРО та іншим військовослужбовцям, а й спеціалістам, що документують воєнні злочини в Україні.

Завантажити інструкцію:

СИЛИ ТРО ОТРИМАЛИ 200 КРУПНОКАЛІБЕРНИХ КУЛЕМЕТІВ

Бригади Сил ТРО отримали 200 крупнокаліберних кулеметів від фонду «Повернись живим» та ОККО

У рамках спільного проекту фонду «Повернись живим» та ОККО «ОКО ЗА ОКО 2» фонд закупив за кордоном і передав бригадам Сил ТРО ЗСУ 200 крупнокаліберних кулеметів.

Крупнокаліберні кулемети дозволяють знешкоджувати ворожу піхоту та вражати російську легку бронетехніку на відстані до 800 метрів. Також вони допомагають боротися з повітряними цілями окупантів на низькій висоті.

Партія у 200 нових крупнокаліберних кулеметів — тільки початок. Фонд «Повернись живим» разом із ОККО продовжують акумулювати кошти на 40-мм автоматичні гранатомети і 82-мм міномети.

Посібник для ознайомлення, використання та обслуговування 12,7 мм кулемета DSKM:

АНЕКДОТИ

— Ти, коли у війську служив, вбивав?
— Я кухарем служив, так що так, можливо.

— Я цього року їду на море.
— Круто. А я знову в басейн... Донецький вугільний

— Солдате, та що ж ви матюкаєтесь, як мале дитя?
— Я не матюкаюся, пане лейтенанте, це у мене голос такий.

— Євгена Пригожина поховують на Новодівочому, Шуваловському, Старорецькому і Великоохтинському цвинтарях, — ЗМІ.

На Троєщині біля метро хапають чоловіків і одразу садять в F-16.

Росія внесла Місяць у список недружніх супутників Землі.

— Що панство бажає?
— Панство бажає написати «Руїнами кремля задоволені».

Коли взяв на позиції лише саме необхідне

СПРОТИВ

Часопис Командування Сил територіальної оборони ЗСУ

ПОШИРЮЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

Головний редактор:
Денис Вергун

Відповідальний за випуск:
Євген Лавренюк

Відповідальний за логістику:
Дмитро Бивалін

Верстка та дизайн:
Євген Павлович

Телефон гарячої лінії:
0 800 507 028

E-mail для запитів:
to_info@post.mil.gov.ua

Телефон редакції:
093 521 90 89

ЗАВІТАЙТЕ
НА НАШ
САЙТ

TRO.MIL.GOV.UA